

Rozważania: środa 25 tygodnia okresu zwykłego

Rozważania na środę
dwudziestego piątego tygodnia
okresu zwykłego. Proponowane
tematy to: Wybrani do posłania;
Niezbędne rzeczy;
Doświadczenie porażki.

- Wybrani do posłania;
- Niezbędne rzeczy;
- Doświadczenie porażki.

JEZUS ZWOŁAŁ Dwunastu, dał im
moc i władzę nad wszystkimi złymi

duchami i władzę leczenia chorób. I wysłał ich, aby głosili królestwo Boże i uzdrawiali chorych. (por. Łk 9, 1-2). Te krótkie zdania i rady, jakich udzielił Pan na temat tego, jak powinni wypełniać swoją misję, ukazują nam pewne charakterystyczne cechy apostołstwa chrześcijańskiego.

Pierwszym jest priorytet osobistego powołania. Apostołowie są wybierani do misji, którą będą musieli wypełnić jeden po drugim. Ich wybranie należy do Bożej tajemnicy, ponieważ nie jest uzasadniony ludzkimi kryteriami, takimi jak zdolności czy skuteczność. Większość z nich to rybacy bez wykształcenia. Jedynym, który być może miał więcej walorów i lepsze wykształcenie, był Mateusz, ale ponieważ był celnikiem traktowano go za zdrajcę.

Apostołowie nie odznaczał się też jakimiś wielkimi cnotami. Ewangelię pokazywały, że byli to ludzie ambitni,

rywalizowali ze sobą, nieustannie się porównywali, mieli raczej przyziemne spojrzenie i trudno im było rozumować w kategoriach nadprzyrodzonych. Doświadczenie apostołów przypomina nam, że „wszystko zależy od bezinteresownego powołania Bożego. Bóg wybiera nas także do posług, które czasami zdają się przekraczać nasze zdolności albo nie odpowiadać naszym oczekiwaniom; na powołanie, otrzymane jako darmowy dar, trzeba odpowiedzieć bezinteresownie.”[1]

Dwunastu wyruszyło, aby głosić Królestwo Boże nie dlatego, że byli mądrzy czy święci, ale dlatego, że czuli się powołanymi przez Chrystusa i dobrowolnie zgodzili się na ten wybór. Jest to przekonanie, które od pierwszych wieków aż do dziś pobudza Kościół do szerzenia Ewangelii na całym świecie. Chrześcijanie wiedzieli, że są tymi,

którzy kontynuują misję Chrystusa, że są wybrani i posłani, aby nieść zbawienie wszystkim ludziom. Dlatego apostołstwo jest czymś zakorzenionym w samej tożsamości chrześcijanina: od chrztu nasze życie ma sens misyjny. Nie apostołujemy jak ktoś, kto wypełnia zadanie dodane tylko do naszego życia jako chrześcijan, ale dlatego, że nasza najgłębsza tożsamość polega na tym, że „jesteśmy apostołami.”[2]

Podobnie jak pierwszych dwunastu, zostaliśmy wybrani, aby nas posłać.

PO TYM, jak Pan powiedział dwunastu, jaka będzie ich misja dał im radę jak należy ją wypełnić: „Nie bierzcie nic na drogę ani laski, ani torby, ani chleba, ani pieniędzy, ani dwóch sukien” (Łk 9, 3). Jezus prosi tych, których posyła do misji apostołskiej o radykalne ubóstwo: o

wyrzeczenie się dóbr, aby one nie przysłaniały lub wręcz uniemożliwiały wykonanie otrzymanej misji. Tym właśnie jest ubóstwo: cnotą, która pozwala nam zaangażować nasze umysły i serca w to, co naprawdę ma wartość i znaczenie, bez zajmowania się tym, co pozorne, próżne lub dodatkowe.

W apostołstwie liczy się oddanie najważniejszego miejsca Bogu. To Pan nas posyła i działa w ludziach, a my jesteśmy Jego narzędziami. Oczywiście nasze zaangażowanie jest bardzo ważne, ale nie najważniejsze ani decydujące. Jezus mocno podkreśla w Ewangelii, że to wszystko co mamy, czy to nasze ludzkie zdolności czy talenty są czymś drugorzędnym w stosunku do tego, kim jesteśmy: jesteśmy powołani przez Niego i posłani do dusz.

To przekonanie wypełnia serca apostołów, jak przypomniał swoim dzieciom św. Josemaría w pierwszych latach Opus Dei: „Nie zapominajcie, moje dzieci, że nie jesteśmy duszami, które jednoczą się z innymi duszami, aby czynić dobro. To jest dużo... Ale to za mało. Jesteśmy apostołami wypełniającymi rozkaz Chrystusa”.^[3] Właśnie dlatego, że apostoł wybrany i posłany pokłada ufność w Bogu, może wypełniać to Boże posłannictwo z osobistą wolnością, wielkoduszością i radością, gotowy na każdą ofiarę, działający z nadzieją i odwagą.

„GDY DO JAKIEGO DOMU wejdziecie, tam pozostańcie i stamtąd będziecie wychodzić. Jeśli was gdzie nie przyjmą, wyjdźcie z tego miasta i strząśnijcie proch z nóg waszych na

świadećstwo przeciwko nim!" (Łk 9, 4-5). W ten sposób Pan kończy swoje rady dotyczące misji Dwunastu. Jezus pokazuje, że świadećstwo apostołskie czasami będzie dobrze przyjęte, a innym razem nie. W tym drugim przypadku zaleca Dwunastu strząśnięcie prochu z nóg. Był to symboliczny gest w kulturze semickiej, aby pokazać, że nie chce się zachować niczego, nawet odrobiny ziemi z miejsca, w którym mnie odrzucili. Musimy pamiętać, że niepowodzenia lub odrzucenie, których doświadczymy w apostołstwie nie mogą hamować naszego zapału i stopniowo gasić nadprzyrodzonego entuzjazmu.

„Nie rozumieją cię? – pisał św. Josemaría – On był Prawdą i Światłem, ale nawet swoi Go nie rozumieli. — Już tyle razy wam mówiłem, pamiętaj o słowach Pana: «Uczeń nie przewyższa Nauczyciela»"[4]. Jezus bardzo

realistycznie opisuje Apostołom ich misję. Nie ukrywa, że domaga się wyrzeczeń, aby osiągnąć cel misji. Jego Apostołom nie zabraknie trudności, udręk, a nawet prześladowań (por. Łk 28, 12-19). Nie będą spędzać życia na dodawaniu jednego zwycięstwa do drugiego. Nie powinni liczyć na natychmiastowe rezultaty, ale za świadectwo życia chrześcijańskiego stokroć otrzymają i życie wieczne (Mt 19, 29). Z ich bezwarunkowej wierności misji apostolskiej Pan zrodzi wielką ilość nadprzyrodzonych dóbr, których nie da się zmierzyć po ludzku.

Prośmy Maryję Pannę, aby na nowo rozpałała w naszych sercach poczucie misji, abyśmy postępowali jak Apostołowie Pana, czując się posłanymi i ufając, że On sprawi, iż nasza gorliwość apostolska przyniesie owoce. „Wy i ja, dzieci Boże, kiedy widzimy ludzi, musimy myśleć o duszach: oto dusza, musimy

sobie powiedzieć, że muszę pomóc;
duszę, którą muszę zrozumieć; duszę,
z którą muszę żyć razem; duszę,
którą muszę zbawić"[5].

[1] Papież Franciszek, *Audiencja*, 15 marca 2023.

[2] Prałat Fernando Ocáriz, *List pasterski*, 14 lutego 2017, n. 9.

[3] Św. Josemaría, *Instrukcja z 19 marca 1934*, n. 27.

[4] Św. Josemaría, *Bruzda*, nr 239.

[5] Św. Josemaría, *Medytacja z 25 lutego 1963*, w: *Crónica 1964*, IX, s. 69 (AGP, biblioteka, s. 01).

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/meditation/rozwazania-sroda-25-
tygodnia-okresu-zwyklego/](https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-sroda-25-tygodnia-okresu-zwyklego/) (16-03-2026)